

РЕШЕНИЕ

№ 3045

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2399** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от Т. Н. С. срещу Решение № 3305-40-10/31.01.2024 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу разпореждане № [ЕГН] от 07.12.2023 г. Излага съображения за незаконосъобразност на акта и моли същият да бъде отменен като такъв. Претендира разности.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 31.01.2024 г. е отхвърлена жалбата на С. срещу разпореждане от 07.12.2023 г. С. претендира отпускане на добавка по чл. 9 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица /ЗПГРРЛ/.

Като доказателство в подкрепа на искането си С. е представил обща декларация от две лица – Д. и С. Т. /л. 13/, в която същите сочат, че от 07.09.1989 до 08.02.1990 г. С. е бил принудително изселен от Разград в [населено място]. Датата, посочена върху декларацията, е 16.07.2021 г. Същевременно на гърба ѝ нотариалната заверка е от 16.07.2020 г.

От МВР през 2007 г. е изпратено до С. писмо /л. 16/, в което е посочено, че МВР не съхранява административен акт, разпореждащ прилагането на принудителна

репресивна мярка спрямо С.. Последното е издадено от МВР въз основа на заявление на С. от 20.12.2006 г., в което същият сочи, че е бил принудително изселен /л. 17/.

От Централната комисия по чл. 4 от ЗПГРРЛ също не са постъпили писмени доказателства относно твърдяната от С. репресия /л. 15/.

Съгл. протокол от 14.02.2022 г. /л. 34/ на заседание на Централната комисия по чл. 1 от ЗПГРРЛ е изискана информация за приложена спрямо С. принудителна мярка – изселване, като с решение на същата комисия от 10.05.2022 г. /л. 36/ е прието, че незаконна репресия спрямо С. – изселване – не се установява.

От С. до НОИ е постъпило предходно заявление за отпускане на добавка по ЗПГРРЛ от 09.11.2020 г. /л. 18/, по което искането му е отхвърлено с разпореждане от 15.10.2021 г. /л. 27/, потвърдено с решение на Управителя на НОИ от 11.07.2022 г. /л. 37/. Последното не е обжалвано по съдебен ред.

Налице е и второ заявление от 29.07.2022 г., по което е издадено разпореждане от 20.09.2022 г. /л. 61/, с което искането му отново е отхвърлено, като са обсъдени представените от молителя декларации от С. Т., Д. Т. и Зайде С., всичките с дати от 2022 г. /л. 39 и сл./.

Разпореждането от 20.09.22 не е обжалвано. Настоящото производство е образувано по трето искане на С. от 22.08.2023 г. /л. 64/, с което са представени документите, по които са постановени предходните административни актове, както и определения по граждански дела на РС и ОС Разград – последните две като нови писмени доказателства /л. 65 и сл./.

С двете определения е прието, че правото на добавка не е подведомствено на общите съдилища. С разпореждане от 07.12.2023 г. и третото искане на жалбоподателя е отхвърлено /л. 80/.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 4 от КСО – управителя на НОИ. При издаване на атакуваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Настоящият състав намира решението за законосъобразно. Същото е постановено въз основа на трето искане на жалбоподателя за отпускане на добавка поради наличие на принудителна репресия – изселване. При това положение и доколкото са налице две влезли в сила разпореждания на административния орган, трето искане може да доведе до изменение или отмяна на предходно разпореждане, ако са налице нови доказателства по см. на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО. В случая новите доказателства са две определения на РС и ОС Разград, с които не е признато, че жалбоподателят е бил репресиран. Представената декларация, подписана съвместно от две лица, от една страна не представлява ново доказателство, доколкото идентични, но отделни декларации от същите лица са били представени и обсъдени от административния орган при предходните произнасяния. От друга страна, съдът не кредитира декларацията, доколкото е налице разминаване между посочената върху нея дата на издаване и нотариалната заверка, предхождаща тази дата.

Само въз основа на изложеното съдът намира, че не са налице предпоставките за отпускане на исканата добавка съгл. чл. 13 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ.

За пълнота на мотивите, представените от жалбоподателя документи в хода на всички предходни производства пред НОИ за отпускане на въпросната добавка, не водят до

извод, че са налице предпоставките за получаване на такава. Първо, не е налице официален документ от МВР, общината или от Централната комисия съгл. изискването на чл. 13, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от Наредбата за прилагане на ЗПГРРЛ, от който да е видно, че лицето е било изселено. А видно от доказателствата органите на НОИ са изискали такъв документ от Централната комисия, която на свое заседание е приела, че С. не е репресиран /л. 36/. Решението ѝ, съгл. чл. 11 от Наредбата е окончателно. Същото обвързва НОИ. Второ, правото на исканата добавка е лично право. Отпускането на такава по отношение на съпругата не води автоматично до извод за репресия, респ. за право на исканата добавка на съпруга, тъй като не се касае за малолетно или непълнолетно дете на репресирания. Трето, всички тези документи са обсъдени при предходните произнасяния, вкл. и декларациите на физически лица, от които не следва извод, че С. е бил насилствено изселен по политически причини. Още повече, че декларациите не са сред изброените в чл. 13, ал. 1, т. 4 от Наредбата документи, с които се установява наличието на репресия.

В искането /л. 64/, по което е постановено разпореждането от 07.12.2023 г., а впоследствие и решението на Управителя на НОИ, е записано, че е налице и репресия, изразяваща се в принудителна промяна на имената на С.. Правилно административният орган е приел, че това обстоятелство не е основание за заплащане на добавка към пенсията, тъй като е такова по чл. 1, т. 7 от ЗПГРРЛ и за него, съгл. чл. 9 от ЗПГРРЛ, не е предвидена добавка.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н. С. срещу Решение № 3305-40-10/31.01.2024 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу разпореждане № [ЕГН] от 07.12.2023 г.

ОСЪЖДА Т. Н. С., [населено място], [жк], вх. А, ет. 4, ап. 10, да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: